

Raluca Alina Iorga

Dincolo de eternitate

Copyright@ Raluca Alina Iorga, prima ediție

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019

pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IORGA, RALUCA-ALINA

Dincolo de eternitate / Raluca Alina Iorga. - București : Editura

Up, 2019

ISBN 978-606-94795-9-9

821.135.1

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: Aprilie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Raluca Alina Iorga

**Dincolo
de
Eternitate**

București 2019

CAPITOLUL 1

Sec III i.e.n

Luna aproape plină, își oglindea chipul în suprafața liniștită a apei. Lacul, înconjurat de pădurea care părea de argint, strălucea sub razele astrului. Era o liniște deplină, de parcă nicio vietate nu sălășluia la adăpostul pădurii. Stelele se reflectau în apa lacului, făcându-l să arate de parcă tot cerul se mutase în adâncurile lui. Din când în când, liniștea din jur era străpunsă de țipetele ascuțite ale unei cucuvele.

O adiere blândă de vânt făcu frunzele copacilor să se miște într-un ritm ceresc, ca o melodie venită din altă lume. Iarba din jurul lacului se culcă la pământ, de parcă ar fi fost călcată de o ființă nevăzută, iar în jurul ei flori galbene înfloreau din senin.

Apa lacului începu să tremure, animată de aceeași atingere invizibilă care făcuse iarba să se culce la pământ. Și, deodată, sub razele argintii ale Lunii,

apăru de nicăieri silueta unei tinere. Corpul mlădios îi era acoperit de văluri argintii, create din însăși razele Lunii. Se așeză pe marginea lacului și întinse ușor degetele subțiri spre suprafața apei. Când mai avea puțin să atingă lacul, o voce care părea că venea din străfundurile apei, străpunse liniștea:

— Ceasul a venit, voinicul n-a sosit!

Tânăra își retrase mâna cu iuțeală și se ridică.

— Va veni! Mi-a promis că va veni. Știe cât de greu îmi este să apar aici. Duh al Apei, nu mă chinui și tu.

Dar vocea din adâncuri nu mai răspunse. Un zgomet înfundat începu să crească în intensitate, până când tânăra putu să distingă tropot de cai. Un zâmbet timid îi apăru pe chipul ireal de frumos, în timp ce ochii începură să îi strălucească, animați de așteptarea care era pe punctul de a lua sfârșit. După câteva clipe, din frunzișul des al pădurii, apăru un cal alb ce purta un tânăr călăreț.

— Moskon! Ai venit!

Plină de entuziasm, tânăra se îndreptă spre locul unde se oprise calul și sări în brațele frumosului bărbat care descălecuse deja.

— Magdalina, șopti tânărul, îngropându-și fața în părul des și lung al fetei.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse tânăra, desprinzându-se ușor din îmbrățișarea lui Moskon.

— Am fost reținut, răspunse cu o ezitare în glas. Sunt rege, Magdalina. Am oameni de condus, am lupte de dus, am... și se opri.

— Și mie mi-a fost greu să vin, spuse Magdalina, mângâind ușor fața lui Moskon. Nu pot sta mult. În

seara asta trebuie să facem horele, să ajutăm holdele să crească, să binecuvântăm apele, dar trebuia să te văd. Mă mistuie dorul de tine. Simt că mă topesc. Nu știe nimeni în afară de Eliana, șopti Magdalina, lăsându-și privirea în pământ.

Tânărul îi ridică ușor bărbia cu degetele și o făcu să îl privească în ochi. După câteva clipe în care tăcerea se așternu între ei, Moskon își lipi buzele de ale Magdalinei.

— Ești atât de frumoasă, îi spuse tânărul rege după ce își dezlipi buzele de ale ei, privind-o în ochi.

Magdalina se îmbujoră și se lipi de trupul bărbatului.

— Aș vrea să mă iei cu tine. Aș vrea să nu te mai las să pleci de lângă mine...

Moskon o strânse puternic în brațe, mângâind-o pe păr. Stătura mult timp așa, fiecare cu sentimentele lui: Magdalina cu o dragoste profundă în suflet, iar tânărul rege cu gândurile împărțindu-se în mii de locuri.

— Știi bine că nu se poate, rosti într-un final frumosul tânăr.

Ochii verzi îi străluceau în noaptea argintie și parcă stelele ce se oglindeau în lac se regăseau în privirea lui.

Magdalina se desprinsese din îmbrățișarea lui și îl privi cu tristețe.

— Pentru că sunt o zână? Pentru că sunt una dintre sânziene? și rosti acest ultim cuvânt atât de încet, încât Moskon abia îl auzi.

— Da, răspunse într-un final tânărul.

Părul lung și blond, până la umeri, începu să îi fluture în vântul ce se stârnise din senin. Moskon se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă ușor spre marginea lacului.

— Nu știam că nemurirea mea te împiedică să mă ai lângă tine.

— Magdalina, ce spui acolo? Ești o zână, iar eu doar un simplu muritor. Viața mea nu înseamnă nimic în lumea ta. Anii mei sunt ca o adiere de vânt prin părul tău. Eu nu îți pot oferi eternitatea. Dar poate... se opri, așteptând reacția fetei.

Zâna rămase cu privirea pironită în ochii lui verzi, dar părea că se uita dincolo de ei, încercând să îi pătrundă în suflet. Ar fi vrut în acele momente să poată avea pocalul magic al Ianei, în care se afla mereu Apă Vie, și să poată afla ceea ce îi rezerva viitorul. Dar nu îl avea. Doar Zâna Zânelor putea folosi acea Apă și doar în anumite seri. Dar, de mâine seară, lucrurile se vor schimba. De mâine seară va putea face lucrurile după bunul plac.

— O eternitate între noi, șopti Magdalina.

— O eternitate, repetă Moskon, așteptând reacția Magdalinei, dar ea rămase privind la Luna care strălucea pe cer. Dar se poate face totuși ceva, spuse regele când își dădu seama că zâna nu avea să mai continue discuția.

— Ce vrei să spui? rosti, de parcă găsisese cheia rezolvării problemei lor, în ceea ce urma să rostească bărbatul.

— Nemurirea, Magdalina! Ne-am putea căsători și aș putea deveni și eu la fel ca tine.

Respect Zâna schită un zâmbet în care parcă se adunase toată tristețea lumii.

— Nu e așa, Moskon. Nemurirea nu poate fi dăruită, nici de mine, nici de altcineva.

— Cum adică?

— Adică eu pot deveni muritoare, doar dacă Zâna Zânelor acceptă asta, dar nici ea nu te poate face pe tine nemuritor.

Dezamăgirea regelui se citea atât de ușor pe chipul său, dar Magdalina nu interpretează asta decât prin faptul că el își dorea o veșnicie cu ea.

— Moskon, rosti zâna, după o tăcere îndelungată, vii mâine? Trebuie să vii! Mâine, Iana va renunța la statutul ei de Zână a Zânelor. Mă va alege pe mine. Și, cu toate că își dorea acest lucru, Magdalina suferea spunând aceste cuvinte.

— Voi face tot ce îmi stă în putere să vin, spuse regele.

Dar asta nu o mulțumea pe zână.

— Am nevoie de tine, de puterea pe care mi-o insufli. Trebuie să vii. Îmi va fi atât de greu fără tine în acele momente în care eu devin stăpână peste toate secretele Universului...

Regele o privi ușor încurcat. Pe chipul lui frumos nu se putea distinge nimic.

— Voi veni, rosti Moskon, uitându-se la ea ca hipnotizat.

Frumusețea Magdalinei îl subjugă. Nu o putea privi fără să se gândească la faptul că această ființă venită din altă lume, o lume străină lui, îl iubea cu o intensitate greu de descris în cuvinte. Asta îl flata și speria în

același timp. Până unde putea merge dragostea unei ființe ca Magdalina? Ce putea ști o zână despre iubire?

Își alungă aceste întrebări din minte. Magdalina era o zână și, prin simpla ei existență, era menită să facă totul din jurul ei să i se închine. Scutură ușor din cap, ca și când ar fi dorit să facă acele gânduri să dispară, și se apropie de ea. Îi luă mâinile într-ale sale și o privi în ochii amețitor de albaștri.

— Trebuie să plec. Nu mai pot sta.

Tristețea umbri chipul tinerei.

— Vino mâine înaintea de miezul nopții, te rog! Trebuie să te văd înaintea de ritual.

— Magdalina..., spuse regele, încercând să invoce o scuză.

— Te rog, șopti zâna, cu durere în glas.

Moskon o mângâie pe față și, fără să creadă ceea ce spune, rosti:

— Țiți promit că voi veni.

Se apropie de ea și o sărută ușor pe buzele fierbinți. Se desprinsese din îmbrățișarea ei, se urcă pe calul alb, și dispăru în noapte.

Magdalina rămase cu privirea ațintită spre desișul în care dispăruse bărbatul pe care îl iubea și pentru care era dispusă să renunțe la atât de multe.

Era deja târziu și trebuia să se vadă cu restul zânelor pentru a începe procesiunea pe care o țineau în fiecare an, dar își simțea sufletul încărcat de o povară pe care nu o putea descrie. Oare așa era dragostea? Durerea asta pe care o avea în piept de fiecare dată când bărbatul pe care îl iubea se depărta? Sau fericirea aceea nebunească pe care o descoperea când era lângă

el? Poate amândouă? Nu știa să răspundă. Știa doar că ceea ce făcuse ea era de neconceput în lumea ei. Avea nevoie mai mult ca oricând să devină Zâna Zânelor în locul Ianei, pentru că așa putea avea o șansă de a fi cu Moskon.

Se așeză pe iarba moale din preajma lacului și începu să își plimbe ușor degetele pe suprafața apei. Ar fi dat orice ca să rămână acolo, în liniștea aceea deplină, cu frunzele foșnind atât de melodios.

— Magdalina, se auzi deodată o voce, ce faci aici? Te așteptam toate pe tine. Le-am spus că sigur nu poți fi prea departe.

— A plecat un pic mai devreme. Eliana, mi-e frică dintr-o dată.

— Frică? Noi nu cunoaștem acest sentiment. Ce tot spui acolo? Întrebă zâna, în timp ce se așeza pe o buturugă.

Magdalina se ridică de pe malul apei și se îndreptă spre Eliana. O privi câteva secunde în ochi, după care se așeză la picioarele ei și își puse capul în poala zânei, închizând ochii.

Eliana începu să se joace cu părul Magdalinei, împletindu-i-l.

— E o nebunie ceea ce faci, rosti într-un final.

Magdalina nu deschise ochii, dar trase adânc aer în piept, oftând.

— Știu, dar îl iubesc. De când l-am întâlnit luna trecută în pădure, numai la el îmi stă gândul. Am mii de ani de când exist și niciodată nu am crezut că voi ajunge să iubesc un bărbat, un muritor. Eliana, spuse Magdalina, ridicând privirea către ea, am să renunț la tot pentru el.

Eliana o privi consternată.

— Ți-ai pierdut mințile, Magdalina? Nici prin cap să nu îți treacă așa ceva. Măine, Iana te va desemna pe tine Zână a Zânelor în locul ei. Vei deveni una dintre cele mai puternice ființe de pe pământ, iar tu vrei să lași totul baltă? Și pentru cine? Un muritor? Magdalina, nu știi nimic despre el. Poate e un om nemilos, un om bun de nimic. Nici să nu te gândești! Nu te voi lăsa!

Magdalina se ridică brusc în picioare, lăsând-o pe Eliana cu mâinile suspendate în aer.

— Fac ce vreau, inclusiv cu nemurirea ce mi-a fost dată.

— Dar tu nu ești ca ei! Tu nu știi cum trăiesc ei, cum simt! Ce știi tu despre oameni? Te rog, Magdalina, nu face un lucru necugetat, pentru care nu există cale de întoarcere.

Eliana o privea îngrijorată, cu părul lung și blond acoperindu-i pe alocuri chipul frumos din cauza vântului ce se stârnise din senin. Ochii verzi ai zânei păreau că adunaseră în ei cele mai groaznice presimțiri.

Magdalina o privi tăcută. Eliana era pentru ea, ceea ce femeile din lumea oamenilor numeau surori, doar că intensitatea dragostei dintre ele era nemărginită. Și, cu toate astea, în acele momente, nu avea nevoie de nimeni decât de Moskon, de regele ei drag și frumos ca însuși Soarele. Se gândea cât de frumos se împleteau razele Lunii cu părul lui blond și des, cum ochii verzi îi străluceau în nopte mai puternic decât stelele.

În toți anii pe care îi petrecuse aproape de oameni, fie ca și Duh invizibil uneori, nu întâlnise niciodată pe nimeni care să o facă să pună la îndoială existența ei în lumea eternă din care făcea parte. Tot ce își dorea acum era să renunțe la tot și să fugă după Moskon. Trebuia să fie chibzuită, însă. Știa că Iana nu ar fi acceptat niciodată să o transforme într-o simplă femeie muritoare, și astfel îi încolți un plan în minte. Va aștepta ceremonia de mâine, va deveni Zâna Zânelor și, după un timp, va renunța la nemurirea ei pentru a fi cu Moskon. Așa spusese regele până la urmă: că voia să se însoare cu ea.

Se îndreptă ușor spre malul lacului și, privind în zare, spuse:

— Nu sunt doar o unealtă. Vreau mai mult!

— Dar ai totul. Ai tot ce îți doresc oamenii: putere și nemurire.

— Dar nu am iubire.

— Iubirea mea și a celorlalte zâne nu contează?

— Nu e același lucru, Eliana. Nici măcar nu pot să îți explic ce simți în toată ființa ta când iubești cu adevărat.

Eliana o privea nedumerită. Cum ar fi putut să o facă să priceapă ce spunea, când ea nu avusese niciodată ceea ce Magdalina trăise?

— Se face târziu, Magdalina. E aproape de miezul nopții. Trebuie să începem.

Își întoarse privirea spre Eliana, iar în ochii Magdalinei se putea citi o tristețe fără margini. Încercă să spună ceva, dar se opri când întâlni ochii verzi ai zânei.

— Să mergem atunci, rosti hotărâtă Magdalina și, cu pas apăsător, trecu pe lângă Eliana, afundându-se cât mai mult în pădure.